

Vrijdag 26 september 2008

Een paar stressvolle dagen weer... De ontdekking van een nieuw knobbeltje... Heel veel onderzoeken, gesprekken, maar vooral de angst dat het weer terug is. Ook heb ik een heel duidelijk gevoel bij dat onbestemde... Als de kanker terug is laat ik niks meer doen. Die reactie heb ik in het begin van het proces al aangegeven omdat ik als vrijwilliger in de terminale zorg, genoeg gezien had in de wereld van kanker. Uiteindelijk verlies je het toch! De chemo's ben ik indertijd gaan doen omdat mijn lief en de kinderen vonden dat ik niet op mocht geven. Voor hun, alleen voor hun. Zelf was ik er al lang uit. Geen uitputtende en uitmergelende toestanden om een paar maanden/jaren uitstel van executie. Ik zou toen gekozen hebben voor kwaliteit van leven in plaats van kwantiteit. Maar goed... je houdt natuurlijk ook rekening met je omgeving. Deze keer zal ik vasthouden aan mijn wil, dicht bij mijn gevoel blijven. Wat er ook gebeurt, geen

chemo meer! Dat zou ik niet meer aankunnen. Niet eens meer willen. Wat heeft het me gebracht tot nu toe. Een amputatie, zware chemokuren, bestralingen, verlies van haren, verlies van al mijn nagels en tot overmaat van ramp zijn een voor een mijn tanden uit aan het vallen. Volledig gebroken en uitgeput. Als ik ooit nog herstel van deze aanslag op mijn lijf zal ik dit nooit meer laten doen.

Een spannend moment dus weer bij de oncoloog. De uitslag van het nieuwe knobbeltje. En ook al sta ik volkomen achter mijn besluit en heb ik feitelijk een jaar geleden al afscheid genomen van het leven, zit ik toch met bibberende knietjes tegenover de vrouw die mij tot nu toe in leven heeft gehouden.

Maar hoera! Er is niet meer aan de hand dan een fikse ontsteking. Niet meer dan... Vreemd hoe je tegenwoordig tegen dat soort zaken aan kijkt. Vroeger vond ik een ontsteking al heel heftig. Nu is het 'alleen maar'...

Ondanks de spanning van de afgelopen weken ook twee hele leuke weekenden achter de rug. Met lotgenoten van het borstkankerforum naar Maastricht geweest en daarna naar Den Bosch met de Leontien Lady's Ride. Heel gezellig om iedereen weer te zien en bij te kletsen. Samen hebben we de 9 lotgenoten die het afgelopen jaar zijn overleden nog even herdacht. Vreselijk dat we telkens met minder zijn. En bij ieder afscheid zie je jezelf al liggen. Heftig maar het scheidt ook een enorme band. Heel raar ook dat de vrouwen rondom mij allemaal beweren dat het leven pas kwaliteit heeft sinds ze kanker hebben. We doen met zijn allen alleen nog maar wat we echt willen, echt leuk vinden en koesteren de mooie momenten daar waar dat vroeger voorbij ging zonder er over na te denken. Ik kan de gezonde mensen om me heen niet genoeg benadrukken dat ze NU moeten genieten, NU moeten leven...

Het gezellige, gekke weekend met 'mijn meiden' wordt natuurlijk meteen afgestraft. Een flinke longontsteking volgt na het weekend in Den Bosch. Nog nooit heb ik zo weinig lucht gehad. Heel beangstigend. Zelfs praten kost teveel energie. Ik MOET stoppen met roken

wat overigens deze keer geen moeite kost. De koorts is gelukkig aan het zakken nu de kuur zijn werk doet. Ik baal verschrikkelijk van dat voortdurend ziek zijn. Het is altijd wat! Kan daar zo boos om worden... Ik weet natuurlijk dat ik door alle behandelingen totaal geen weerstand meer heb en eigenlijk in een glazen hokje moet zitten om te voorkomen dat een bacterie me te pakken krijgt. Maar ik blijf koppig leven zoals ik dat wil en neem de gevolgen maar voor lief.